

Gọi Em Là Đà Lạt Yêu Thương

Em than buồn, thôi, em làm họa sĩ, vẽ tấm bản đồ Đà Lạt ngày xưa...ngày ông Bác Sĩ Yersin đến đây...ngồi vẽ bản đồ rồi dựng lên Thành Phố Đà Lạt.

Em vẽ tấm bản đồ, đôi khi em dừng tay, em hát...ai lên xứ hoa đào đừng quên đem về một cành hoa...rồi đôi khi em rút khăn mù soa, em lau nước mắt, thì té ra em khóc...

Em chỉ cho anh, này đây, con dốc, Dốc Nhà Làng, một con phố trung tâm, không ngựa, không xe, chỉ có người đi chân, ai mỗi bước thì dừng chiêm diếu thuốc!

Ôi con dốc, bao nhiêu người xuôi, ngược, Kim Long hay Đại Lược, cũng bao giờ...biết bao người lau nước mắt trong mưa, biết bao người, nói..ở hay đi đều hạnh phúc!

Đà Lạt ngày xưa người không đông nhưng nhúc, nhiều con đường có tên thật dễ thương: đường Lò Gạch, đường Hoa Hường, hồ Ông Đội Có, hồ Xuân Hương, vườn Bích Câu...câu cá!

Em vẽ bản đồ mà nước mắt lăn trên má...lăn dài lên Cây Số Bốn Bạch Đằng, ở đây có quán bán bánh bèo, có chỗ bán bánh căn làm em nhớ nước mắm Phan Rang ngọt xót!

Đôi môi em đỏ giống như trái ớt
Anh hôn em không biết tại sao!

*

Em than buồn...và hai mắt em chao. Hai con mắt của em anh hôn chỗ nào cũng nhớ! Cái đuôi con mắt em giống như cái đuôi con thỏ, bỏ anh rồi, rừng núi mênh mông...

*Em vẽ cho anh một hàng cây thông
em vẽ cho anh đồi Cù hoa quỳ vàng rực
em ơi em em làm cho anh khóc
gọi em là Đà Lạt Rất Yêu Thương!*

Trần Văn Lê

